

[Inge Krøgh.]

kvinder, der har fået foretaget abort, så man har ikke noget egentligt statistisk materiale om det.

Jeg ville også ønske, der kom p-piller for mænd, hvis man kan bruge det udtryk, men foreløbig er de faktisk for farlige at bruge.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i adoptionsloven [af Glistrup m. fl.]. (Lovforslag nr. 178. Fremsat 30/1 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Justitsministeren (Orla Møller):

Fremskridtspartiets forslag åbner adgang til i størsteparten af adoptionsager at fravige den normale adoptionsprocedure og lovens betingelser for at kunne adoptere i det hele taget. Hvis adoptanterne er et ægtepar, hvor begge ægtefællerne er mellem 25 og 50 år, og hvis barnet er under 10 år, kan adoption efter forslaget ske alene ved en aftale mellem adoptanterne og de hidtidige indehavere af forældremyndigheden, uden at andre betingelser kræves opfyldt.

Adoptionen skal anmeldes til folkeregisteret, der underretter det sociale udvalg, og udvalget kan med et flertal på $\frac{3}{4}$ annullere adoptionen inden 3 måneder efter anmeldelsen til folkeregisteret.

Ifølge bemærkningerne bygger forslaget på ønsket om at undgå undersøgelses- og godkendelsesproceduren, som forslagsstillerne skarpt kritiserer som vilkårlig og omstændelig. Man foretrækker i de typesager, forslaget i første række sigter til, en ganske enkel aftale mellem forældre og adoptanter.

Hovedformålet med lovforslaget er altså

at modarbejde de bestræbelser, der gennem adoptionsundersøgelserne gøres for i videst muligt omfang at beskytte børn mod uhenigtsmæssige adoptionsanbringelser. Kravet om foretagelse af adoptionsundersøgelse og dennes nærmere indhold er ikke, som det antydes, baseret på tilfældige overvejelser, men bygger på videnskabelige og praktiske erfaringer såvel i Danmark som i udlandet. Jeg kan her henvise til betænkning nr. 718 af 1974 om undersøgelse i adoptionsager, hvor adoptionsudvalget tværtimod går ind for en udvidelse af området for adoptionsundersøgelser i forhold til, hvad der gælder i dag.

Jeg mener, det er meget vigtigt, at vi undgår uhenigtsmæssige anbringelser af adoptivbørn, og at adoptionsundersøgelser er nødvendige for at opnå det formål. Det er også det grundsynspunkt, der ligger bag ved det forslag fra regeringen om ændringer af adoptionsloven, som lige er vedtaget i dag.

Imidlertid kan der måske bag fremskridtspartiets forslag ligge en bekymring for, om det vil være muligt at følge en ensartet godkendelsespraksis i disse vanskelige sager. Dette hensyn er i regeringens forslag søgt varetaget ved oprettelse af et centralt adoptionsnævn, der bl.a. skal søge at koordinere den praksis, der på lokalt plan følges med godkendelse af adoptanter. Endelig kan jeg oplyse, at adoptionsudvalget formentlig allerede i år vil afgive en betænkning om retningslinjerne for godkendelse af adoptanter.

Det fremgår af alt, hvad jeg hidtil har sagt, at jeg ikke kan anbefale forslaget.

Inge Fischer Møller (S):

På socialdemokratiets vegne skal jeg også afvise dette lovforslag. Det er i sit indhold fuldstændig usagligt, og der er ikke brug for det. Socialdemokratiet ønsker kontrol med adoptioner, vi vil ikke som fremskridtspartiet være med til mulige børnehandler. Men det kan jo ikke undre, at fremskridtspartiet kommer med et sådant forslag. Det er oplagt, at sådan et forslag må komme fra fremskridtspartiet, især når man tænker på de bemærkninger, der følger forslaget.

Det ser ud til, at fremskridtspartiet ikke har forstået en pind af det hele, og jeg skal endnu en gang afvise forslaget så kraftigt som overhovedet muligt.

Birgitte Oxdam (V):

Der er i dag i folketinget vedtaget en række ændringer i den gældende adoptionslov fra 1972, ændringer, som netop vedrører fremgangsmåden omkring adoptioner. Det her foreliggende lovforslag har kunnet indgå i mine betragtninger i forbindelse med det i dag vedtagne lovforslag, da det foreliggende lovforslag er fremsat den 30. januar 1976.

Forslaget tilstræber en total løsgørelse af adoptionsaftaler fra myndighedskontrol. I første omgang skal en indgået adoptionsaftale om et barn under 10 år mellem dets forældre, eventuelt blot dets enlige mor, og dets nye adoptivforældre kun kunne annulleres derved, at det sociale udvalg i adoptantens bopælskommune med $\frac{3}{4}$ stemmer for en annullation, således som justitsministeren nu har redegjort for her.

Fremskridtspartiets forslag er for mig en ren proportionsforvrængning. Man er så for-gabet i sin egen krig mod papirusseriet, at man mener, at blot man kan få gjort det af med en eller anden offentlig myndighed, så er det helt ligegyldigt, om selve sagens indhold går på gulvet. I nærværende tilfælde taber man totalt barnets tarv af syne, og det kan da undre én lidt, når man forleden dag hørte hr. Tanges varme betragtninger om netop barnets tarv i forbindelse med de nu foretagne ændringer af adoptionsloven.

Man forestiller sig, at den vanskelige proces, som en omplantning af et barn fra sit biologiske ophav til et sæt nye forældre er, i realiteten bør foregå som en handel i porten. Det offentliges rolle i adoptionssager er at fungere som barnets advokat, der skal sørge for, at et barn for det første kun bortadopter, når dette er et virkeligt ønske hos dets biologiske forældre, for det andet kommer hos de netop for dette barn bedst egnede forældre.

Det foreliggende forslag til nye bestemmelser for åbne adoptioner fremtræder tilforladeligt i sin åbne enfold, men er i realiteten endnu et af fremskridtspartiets æsel-spark til de svage i samfundet, her det ofte trængte biologiske ophav til et adoptivbarn, men navnlig adoptionens hovedperson, adoptivbarnet selv, hvis tarv man i forslaget helt overlader til tilfældige voksnes sjakren.

I sin yderste konsekvens rummer lovforslaget mulighed for at vinde et barn i en

sæbepulverkonkurrence. Der skal ikke herske tvivl om, at venstre i adoptionssager som andre sager, der vedrører børn, står på barnets side. Vi bryder os heller ikke om børnehandel, så vi må kraftigt afvise dette forslag.

Aase Olesen (RV):

Da vi allerede tidligere i dag har stemt for en ændring af adoptionsloven, må det naturligt følge, at vi må afvise dette forslag.

Jeg vil ikke bruge yderligere tid på det, men jeg har dog lyst til at gentage, hvad vi sagde under behandlingen af ændringen af adoptionsloven, som vi lige netop har vedtaget, at for os er det ikke spørgsmålet om, at voksne i dette land har ret til at få et barn, men at det barn, som af en eller anden grund ikke kan blive opdraget af sine egne forældre, har krav på, at staten og samfundet gør sig megen umage med at finde lige netop den adoptant eller de adoptanter, som vil være bedst egnede til at tage sig af det. Der er altid flere, der ønsker at adoptere børn, end der er børn. Det er ud fra det synspunkt, vi finder, at dette her forslag er fuldkommen, jeg havde nær sagt utilstedeligt.

Hagen Hagensen (KF):

Det at tage et barn til sig skal først og fremmest være noget, der er til barnets tarv, og hvis det skal være så nemt, at man bare skal meddele tingene et eller andet sted, tror jeg, der vil blive særdeles mange tilfælde, hvor det ikke er i overensstemmelse med barnets tarv. Det er en alvorlig sag, og vi har da også tidligere på dagen taget stilling til, hvordan vi mener sagen skal gribes an. Jeg vil gerne i den forbindelse have lov til at sige, at der ikke er spor tvivl om, at man ikke skal kunne tage ganske mange børn til sig ved adoption. Der har været stillet et ændringsforslag til den lov, vi nys har vedtaget her i dag, og der var nogle af os, der i og for sig godt kunne tænke os, at det blev lagt fast i loven, men på den anden side føler os betrygget ved den praksis, der findes om, at man ikke kan tage særlig mange børn til sig og få det godkendt; den må vi holde fast på.

Her kommer man så og fortæller, at det skal man bare kunne gøre ved at meddele det til folkeregistret, som om det var noget,

[Hagen Hagensen.]

der var så enkelt og ligetil; det er et barn, det drejer sig om, det er et barns opdragelse og opvækst, og lur mig, hvis man kun skulle give besked til folkeregistret, så har vi ikke nogen som helst form for kontrol med alt det, der kan blive ydet af vederlag af den ene eller den anden art. Så er det, vi bliver ikke blot skeptiske, men direkte imod en sådan ordning. Jeg ønsker ikke mere administration her i landet, men jeg ønsker, at der skal være en ordentlig kontrol med alvorlige ting, og det er der ikke her. Allerede af den grund kan vi ikke medvirke til, at dette forslag gennemføres; det burde efter sit indhold end ikke have været fremsat.

Poul Dam (SF):

Jeg tror ikke, jeg er helt enig med hr. Hagen Hagensen i, at dette forslag ikke burde have været fremsat. Jeg er egentlig ganske glad for, at det er fremsat. Vi trænger til alle de beviser, vi overhovedet kan få på den afstumpede indstilling til menneskelivet, som præger fremskridtspartiet, på de barbariske forhold, man ønsker indført i et moderne velfærdssamfund. Det er svært at forklare ude i landet, hvad det egentlig er for en foragt for menneskehed, fremskridtspartiet står for; hvert eneste eksempel er nødvendigt. Tak for dette.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti må gå meget skarpt imod det foreliggende lovforslag fremsat af fremskridtspartiet. Det ville få frygtelige følger, hvis man kunne adoptere børn, uden at der var foretaget nogen som helst undersøgelse af adoptivforældrene, og den foreslåede § 15 a, stk. 2, om, at det sociale udvalg kan ophæve adoptionen 3 måneder efter, gør det sådan set ikke bedre.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi har, som det er nævnt, lige gennemført en ændring af adoptionsloven, som vi med visse forbehold kunne gå ind for, selv om vi gerne havde set adoptionsadgangen indskrænket en smule.

Fremskridtspartiets forslag indeholder lige præcis det, vi ønsker at undgå i en adoptionslovgivning. Det muliggør virkelig et gråt marked for adoptivbørn, som man ad alle mulige mere eller mindre lyssky kan-

aler kan skaffe sig. Hvis man vil have et eksempel på det, kan vi udmærket tage den danske adfærd over for en række vanskeligt stillede finske kvinder, som i sig selv burde være et afskrækkende eksempel. Forslaget er lige så reaktionært, uvidende og uanvendeligt som til tider andre, når fremskridtspartiet blander sig i noget, der har med sociale forhold eller menneskers livsbetingelser at gøre.

Der ligger et uhyre erfaringsmateriale om adoptioner fra mødrehjælpen, der ligger undersøgelser om adoptivbørns tilpasningsvanskeligheder og ophævede adoptioner og tilstrækkelig mange eksempler på misbrug og udnyttelse af enlige, svært stillede gravide kvinders situation til, at der overhovedet er hold i det foreliggende, og jeg vil simpelt hen anbefale, at man tager forslaget tilbage, for det burde ikke have set dagens lys.

Ordføreren for forslagsstillerne (Tange) (FP):

Der er jo ikke meget at takke de forskellige ordførere for vedrørende dette lovforslag. Det ser ikke ud til, at der er mulighed for at få det gennemført, men jeg håber, at vi under udvalgsbehandlingen kan få nogle oplysninger, som eventuelt kan ændre partiernes opfattelse.

Jeg og mit parti er fuldstændig enige med de øvrige partier i dette ting om, at det er barnets tarv, det kommer an på, men vi står åbenbart alene med den opfattelse, at det er forældre, der skal afgøre, hvad der er i barnets tarv, og ikke staten, den store stat, der skal afgøre det. Det er efterhånden blevet et helt socialistisk samfund, vi lever i, hvor det kun er staten og de i staten ansatte mennesker, der har en fornuftig indstilling til borgernes liv og levned. Lovforslaget er på ingen måde asocialt, eller hvad man ellers har betegnet det. Vi mener, det er et godt forslag, og det er et forslag, der i praksis vil virke ualmindelig godt. For det er jo sådan — det må man da ikke glemme — at hvis et forældrepar har et barn, de ønsker at få bortadopteret, og de er enige med et forældrepar, der ønsker at adoptere barnet, må man gå ud fra som den altovervejende hovedregel, at det er i barnets interesse, at denne adoption finder sted. Så mener vi, det er urimeligt, at mødrehjælpen eller nu de for-

[Tange.]

skellige udvalg og nævn skal undersøge forholdene på en fuldstændig utiltalende måde og trække sagerne i langdrag sådan, at der går lang tid, inden adoptionen går i orden. Det må være sådan — og det går jeg også ud fra at det er i praksis — at hvis den, der har forældremyndigheden til et barn, ønsker det adopteret til nogle bestemte, vil man i det langt overvejende antal tilfælde allerede efter gældende praksis acceptere en sådan adoption, og vi har netop indsat den sikkerhedsventil i lovforslaget, at hvis det ikke er i barnets tarv, at adoptionen finder sted, har myndighederne mulighed for at gribe ind, inden der er gået 3 måneder. Det må være en tilstrækkelig tid til, at de kan gribe ind.

Det er som sagt vor opfattelse, at det må være børnenes forældre, der er bedst egnede til at se, hvad der tjener deres barns tarv bedst; vi kan ikke se, der er nogen som helst risiko ved, at dette lovforslag skulle blive vedtaget. Det er heller ikke rigtigt, når fru Birgitte Oxdam siger, at der ingen myndighedskontrol er. Der er netop den kontrol, at myndighederne kan gribe ind inden de tre måneder. Jeg synes også, det var en lidt uheldig udtalelse fra fru Birgitte Oxdam, da hun sagde, at det vil betyde tilfældige voksnes sjakren med børn. Hvad er dog det for noget? Der er tale om forældre, som ønsker, at nogle andre mennesker skal adoptere deres barn, andre mennesker, som man må gå ud fra har interesse i en adoption. Det er selvfølgelig et stort skridt at tage at adoptere andre menneskers børn, og derfor er det noget, man må gå ud fra folk gennemtænker ordentligt, inden de går i gang med det.

Men i øvrigt er man så tilfreds — det gav alle partier udtryk for — og man synes, det er så godt, bare de offentligt ansatte psykologer, og jeg ved ikke hvad, rigtig kan granske i sagerne, derved har man sikret 200 pct., at det er godt og rigtigt og helt, som det skal være.

Jeg er ikke sikker på, at man har ret. Jeg synes også, vi har gode — i hvert fald ét meget godt — eksempler på, at det er fuldstændig bindegalt, hvad disse myndigheder kan finde på. Vi har den store kendte sag, Bremssagen oppe fra Ålborg, hvor man gav tilladelse til adoption af adskillige børn, og

vi har jo set, hvordan der ikke engang var tale om vanrøgt af børn, men var tale om direkte misrøgt og mishandling af dem. Det er det groveste, jeg har set og hørt, og det giver sandelig ikke tillid til, at de offentlige myndigheder evner at gå i dybden med, hvad der tjener børnenes tarv.

Men i øvrigt er vort syn på sagen, at når man skal tage stilling til en adoption, er det umuligt at se ud i fremtiden: de mennesker, der på ét tidspunkt er velegnede til adoption, kan jo — nå, nu tillader tiden mig ikke at fortsætte, men jeg håber som sagt, at vi under udvalgsbehandlingen kan få oplysninger frem, der kan gøre, at adskilligt flere partier vil se lidt mere positivt på dette lovforslag.

Inge Fischer Møller (S):

Det er ikke, fordi jeg personlig er interesseret i at få udbygget mit kendskab til hr. Tange, men det er af hensyn til sagens belysning. I udvalgsarbejdet vil det være mig en stor glæde og fornøjelse, hvis hr. Tange klart kan dokumentere de uhyrlige påstande, der er fremført i bemærkningerne til lovforslaget. Der er nævnt noget om, at man, uden at der tages hensyn til barnet, får afslag på adoptionsansøgninger, nogle steder hvis man er for tyk, andre steder hvis man er for tynd, og der er også nogle bemærkninger om, at det nægtes fæle kapitalister at adoptere børn.

Mig bekendt er formålet med de regler, vi har i adoptionslovgivningen, at finde et hjem, der sikrer, at et barn kan vokse op under gode og trygge forhold. Jeg er godt klar over, allerede efter de bemærkninger, hr. Tange er kommet med nu, og de svar, vi fik forleden dag, at det sikkert ikke er noget, hr. Tange kan give svar på nu, men i givet fald vil jeg være glad for det, og hvis ikke, vil jeg bede hr. Tange læse godt på lektien til et kommende møde i retsudvalget, hvor han på ingen måde skal blive skånet for at stå til ansvar for dette lovforslag.

Hagen Hagensen (KF):

Hr. Tange kom ind på en sag fra Ålborg, som er såre beklagelig. Den har nogle gange været berørt i dette høje ting, og jeg skal ikke komme nærmere ind på selve sagen. Det var meget kedeligt, det var smertende,

[Hagen Hagensen.]

at noget sådant kunne ske under den ordning, vi har. Det er noget, som vi har ønsket man skal kigge på, for at det ikke kan gentage sig, bl. a. derved at man ikke skal kunne adoptere så mange børn.

Men når hr. Tange nævner det, må jeg sige, at netop med den måde, han vil have løst tingene på, kan det jo ske, hvad dag det skal være; bogstavelig talt fra dag til anden kan man gå hen og gøre noget sådant, og det er en af grundene til, at vi aldeles ikke kan gå ind for dette lovforslag.

I øvrigt må jeg sige, at det jo ikke er spørgsmålet om at lave beskæftigelsesterapi i dette ting. Hr. Tange ved udmærket godt fra den behandling af adoptionsloven, vi lige har haft, at der ikke er skygge af chance for, at dette her kommer igennem, men nu skal der altså laves beskæftigelsesterapi, hvor en hel masse skal ulejliges med spørgsmål af den ene og den anden art, uden at der kommer noget som helst ud af det, andet end at det koster os alle sammen penge som skatteborgere derved, at man sætter noget i sving, der yderligere skal gå igennem her. Det er urimeligt at komme med den slags forslag, og jeg kan ikke godtage det, endda ikke med den af hr. Poul Dam nævnte grund — jeg synes såmænd, vi har eksempler nok.

Poul Dam (SF):

Hr. Tange var ked af, at nogle havde sagt noget, som han fortolkede som, at han ivrede for sjakren med børn — det udtryk blev nu vist ikke anvendt, det tilhører en særlig terminologi, som er forbeholdt specielle partier her i tinget — men jeg vil dog gerne sige, at der er det konkrete i det, at når man laver en særlig § 15 a, har man fjernet sig fra den regel, der står i § 15, som handler om bevilling, og som handler om, at der skal tales om vederlag. Det vil sige, at man har altså ganske klart sagt, at her laver man en særlig adoptionsform, som muliggør vederlag.

Dér vil jeg gerne stille hr. Tange 2 spørgsmål. Det ene er: hvad regner han med at markedsprisen vil blive for et barn? Det andet er: skal vi legitimere børnehandlere, eller skal det være et fuldkommen frit erhverv?

Ordføreren for forslagsstillerne (Tange) (FP):

Jeg vil gerne først besvare hr. Poul Dams spørgsmål: selvfølgelig skal der ikke være tale om børnehandel.

Fru Inge Fischer Møller bemærkede, at man skal finde et hjem, der er godt. Ja, vi er selvfølgelig alle sammen enige om, at det, det gælder om, er at finde et hjem, der passer til det barn, og som er i stand til at give det barn, der skal bortadopteres, en god fremtid. Men desværre er det jo sådan, at selv om man har en universitetsuddannelse, en psykologuddannelse, eller jeg ved ikke hvad, er der jo ingen, der kan sige, hvordan et godt hjem ser ud om 1 eller 2 år. Der kan komme splid imellem adoptanterne, de skal måske skilles eller separeres, de kan blive drikfældige, de kan blive narkomaner; lige meget hvordan vi gør det, kan vi ikke garantere for, at det hjem, hvortil man sender et barn i adoption, fortsat vil være et godt hjem. Dér er det i hvert fald min indstilling, at det ikke er staten, der skal være garant for den risiko, det må nærmere være forældrene, der har den indstilling, at de mener, det pågældende hjem er godt for deres barn, og skulle det gå galt, ja, så må det jo gå galt. Det kan ikke være rigtigt, at det er staten, der i den grad sørger for adoptioner, eventuelt i strid med adoptanternes ønsker. Det er for mig at se helt oplagt, at når forældre vil bortadoptere et barn — idet vi går ud fra, at disse forældre er nogenlunde normale — vil alle deres tanker være beskæftiget med barnet i ønsket om at skaffe det et godt hjem for fremtiden. Derfor kan jeg ikke se andet, end at det må være tilstrækkelig garanti for, at det er i orden, og at det kan gå hurtigt; det er jo også af stor vigtighed i adoptionssager, at afgørelsen ikke trækker ud, både af hensyn til barnet og af hensyn til adoptivforældrene. Dér mener vi, at en rimelig garanti for, at der ikke sker misbrug, har vi i bestemmelsen om, at myndighederne kan gribe ind inden 3 måneder; det må være en passende frist for myndighederne til at gribe ind, hvis man mener, det er et hjem, der ikke er passende som adopti-onshjem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om pas til danske statsborgere m. v.

(Lovforslag nr. 224. Fremsat 26/2 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Buehart Petersen (S):

Det foreliggende lovforslag fra justitsministeren drejer sig om ændring af gebyr for udstedelsen af pas. Forslaget, der forventes at ville medføre en årlig merindtægt for statskassen på 15 mill. kr., indgår som led i de 5 partiers septemberforlig med regeringen om budgetforbedringer på i alt ca. 500 mill. kr. i det kommende finansår.

Pr. 1. april 1971 forhøjedes pasgebyret, som alle ved, til 75 kr., og samtidig forlængedes gyldighedstiden for pas fra 5 år til 10 år.

Gebyret for pas til personer under 18 år og over 67 år blev samtidig fastsat til kun 25 kr. Gebyret for pas til personer mellem 18 og 67 år foreslås nu forhøjet til 125 kr., det vil sige med 66 $\frac{2}{3}$ pct. Gebyret for pas til personer under 18 år og over 67 år foreslås derimod ikke forhøjet, men fastholdt på de 25 kr.

Forslaget om at forhøje gebyret for pas til personer mellem 18 år og 67 år begrundes i bemærkningerne til lovforslaget med stigende udgifter til politiets administration, og der er vel næppe heller tvivl om, at den foreslåede forhøjelse alene er udtrykt for en ajourføring af de fra 1971 fastsatte takster. Til illustration heraf kan jeg f. eks. oplyse, at politiets samlede driftsudgifter, der i finansåret 1970-71 beløb sig til ca. 625 mill. kr., i indeværende finansår vil udgøre 1.250 mill. kr., og det vil sige en stigning på ca. 100 pct. på de 5 år.

Socialdemokratiet finder det rimeligt, at

forøgede udgifter, der opstår ved offentlige myndigheders udstedelse af pas, attester, beviser m. v., inddækkes gennem gebyrforhøjelser. Ikke mindst i den nuværende økonomiske situation forekommer det naturligt, at sådanne gebyrer ajourføres i takt med den konjunkturudvikling, som i øvrigt finder sted på det økonomiske område.

Jeg kan derfor med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling.

Holmberg (V):

På venstres vegne kan jeg anbefale lovforslaget.

Voigt (FP):

Det var jo snildt, om jeg ligesom den forrige taler på fremskridtspartiets vegne kunne sige, at vi ikke kan anbefale lovforslaget, men så nemt skal justitsministeren nu ikke slippe. Det er rigtigt, som hr. Buehart Petersen sagde, at dette her stammer fra denne triste og forfærdelige sorte september, vi havde. Nu skal man så have 15 mill. kr. mere i kassen, fordi regeringen ikke har evnet at holde styr på sine husholdningspenge, og så er det jo nemt bare at kaste sig over disse gebyrforhøjelser. Jeg var også inde på det i folketingets spørgetid i onsdags, hvor ministeren, synes jeg, svarede mig temmelig dårligt på det spørgsmål, jeg stillede, for det er jo faktisk sådan, at dette lovforslag er fremsat, fordi man ikke har evnet at holde styr på Danmarks økonomi, således at man nu skal til at opkræve gebyr for folk på alle mulige områder. Som det meget rammende er udtrykt i Motor, FDMS blad, hvor der står: „Giffen, gaffen, guffen, gebyrgevinsten ned i skuffen“, og som salig professor Tribini så rammende udtrykte det: „Det er ikke humbug, det er det rene svindel“. Jeg håber, ministeren tager den til sig.

Jeg vil foreslå ministeren, at man i stedet for at lade folk betale ekstraudgifter for at få pas anvender passet på en mere fornuftig måde, og dermed mener jeg, at passet udmærket kunne anvendes således, at der på indersiden af omslaget, både foran og bagved, kunne optrykkes reklamer: lad driftige forretningsfolk få reklameplads i disse pas. Det strider overhovedet ikke mod de regler,